BELLEĞİN KOŞUSU

Sâre Nur

Hangimiz gidememek değil dönememek kıskacında, metaforik bir vazgeçmişliğe tutulmadık ki. İşler çetrefile sardığında, ak alnın gölgesindeki bir maziye bel bağlayarak ve umarak bellekten bir mihenk, ki taş misali suya yataklık eden. Bilinç akışında tecrübelerin, kilitli kapıların anahtarı olduğu o düşlemde bellek koşusu arayışı yitirirse? Lakin yol boyu yaşamak için her adımda ölümü hatırlamakça bir dirençte eylem. Kol kanat gerilen anlamlar, kelimeler, imla işaretleri anlatıcıyı derin kılan silahşörler; yoksunluğu örterek ve münzevinin kapısını diğerine açtığı gece kusurları. Karanlık bilinç altında yüzen hikayeler muhatapsız ve sahipsizse bir imgeyi dişliyor bellek. Koşusu sureta bir mesnedi yırtıyorsa, imkân mümküne yaklaşıyor. Şehir şuur demek miydi o bilinçte?

Ada ada rüyasızlıkta uyumak değil süzülmek alt katmanlara. İşaret parmağının kestiği yol ayracında kümelenerek bulutsu bir niyete el veriyor düşünce. Kasıkları zorlaya zorlaya sancıyı savuşturuyoruz; geçmişin geçememişliği kolay değil, silkelenecek geceden. Barizce ay yüzüne yakıştırılan hüsn ile karanlıkta şavkıdıkça koşucu yordamlığı çiziyor belleğe. Aklı yele vermiş dört nala bir duygu seli çıplak bir kadını giydiriyor, beden şehvete boyanmış evet ama yüzdeki matemi örtemiyor sanatçı. Erkeksi bir nazar silemiyor matemi; çift kişilikli bir kadın zihindeki aynıyla vâki, sevişirken ağlıyor koynundaki erkek.

Pul pul yineleniyorken zaman döngüsü bir meblağı; restorasyona tabii bir ereksiyona devrediyor bellek. Uyaranın bir ölümlü olması kabul edilemese de sonsuzluk yine de bir temenni. Bir at başı ile bir gelin başı rüyasızlıkta hayalin zıt prensibi. Normalin normlarla kıstırıldığı ayı kapanında insanlık bundan daha muktedir. Herhangi bir dokunulmazın bakiyesinden doğmamış bir teselli bildiriyor sanatçıya; sanat doğuruyor geçmemişin gelmeyenini. O yüzden ürkerek koşuyoruz zamanda çünkü zaman ters yüz, geçmiş ihtimal ki gelecektedir.

Sınırsızlığı sınırlarla görmeyi öğrendik, harçsız bina edilemeyeceğini öğrendiğimiz gibi. Kendince sathını belirlemediğimiz yalnızlıklar, dermansız derde teşneydi ve o yüzden ritüellerle denedik ve sahiplendik sınırları. Dayanacağı son merciydi belleğimizdeki anlamı. Kaybolmuşluk arada bir hatırlattı bize sonsuzluğu. Orada bir yerde saydığımız tüm boşluğu doldurduk ilerlediğimiz zannıyla. Bu yaşamayı bir düzlem kılıyorsa da baş ve son mevzusu kapanmamış bir hile. Çünkü düzlem değil dairesel bir koşu bu. İnilen binilen gemi ne yüzüyor aslında ne de koşuyoruz ileri. Tekraren tekrarlıyoruz zamanın terk edemediğini, göz boyası ilk hareket, ne sahneler bellekle, ne bellek sahnesiz. Olan biten bir noktayı çoğaltmaktır belki. Bir noktadan başlamaz mı harf ve sadır olmaz mı bundan hayat? Su üstünde ferdiyeti dengede tutma sanatı alabildiğince yaşamak. Ciddi bir koşu elbette varacağından ziyade yolda olması dayanak. Yolculuklarımızın belleği boyumuzu aştıran. Gitmek *kalmak* değil *olmak*mış maharet gerisi hepsi serap. Olalım olduralım, hane mamur, harf müteşekkir essin geçsin; bu koşu daim murat….

.

"Belleğin Koşusu", Sâre **Nur**, iç/in bb, No: 103 HorsSérie - Ayrık Sayı - Special issue [01.2024]